ЯКИЙ ВІН ЗВИЧАЙНИЙ (НЕ) ГЕРОЙ?

***Гулямова Катерина, Родіна Поліна**, учениці 6-го класу Комунального закладу загальної середньої освіти «Новозапорізька гімназія «СМАРТ» Долинської сільської ради Запорізького району Запорізької області;*

*Керівники: **Фербей Оксана Володимирівна,** асистент вчителя Комунального закладу загальної середньої освіти «Новозапорізька гімназія «СМАРТ» Долинської сільської ради Запорізького району **Запорізької області***

Сарана Наталія Володимирівна**, вчитель Комунального закладу загальної середньої освіти «Новозапорізька гімназія «СМАРТ» Долинської сільської ради Запорізького району **Запорізької області

Було б добре, якби жодна дитина в світі не знала, що таке війна. Та, на жаль, 24 лютого 2022 року українські діти почули сирени та звуки вибухів, почалася повномасштабна війна…

Війна порушила їхнє повсякденне життя та розпорядок, принесла біль, страждання, невизначеність, однак серед хаосу та руйнування часто бувають моменти доброти та співчуття. Саме про такий момент під час війни, коли учні звичайного 6-го класу звичайної сільської школи вирішили висловити свою підтримку та вдячність воїнам за допомогою подарунків, і піде мова.

Спочатку дружно збирали гостинці: пекли з мамами та бабусями печиво, малювали малюнки, дівчатка в'язали шкарпетки. Потім школярі отримали відео з подякою від захисників, а згодом і подарунок – прапор України з підписами, який побував на передовій. І захотілося дізнатися більше про цих мужніх людей.

Так виникла ідея інтерв'ю з одним із воїнів, яке дає уявлення про емоційні та фізичні навантаження солдата. Він не якийсь там відомий генерал чи політик, а радше звичайна людина, яка прийняла рішення служити своїй країні у важкий час. Діти ставили різні запитання: від улюблених книжок у дитинстві до його досвіду на передовій. Так і склався своєрідний портрет бійця.

Головний герой цієї оповіді народився в сім'ї колгоспників у мальовничому селі на Дніпропетровщині. У дитинстві захоплювався пригодницькими романами Жуля Верна та Майна Ріда, любив казки народів світу та мріяв стати археологом. У школі навчався добре, хоча відмінником не намагався бути. З предметів найбільше подобалися історія та географія, от і вирішив стати вчителем історії, декілька років пропрацював у школі.

Немало часу приділяв і спорту: займався самбо і футболом. Пізніше захопився гирьовим спортом, навіть брав участь у районних змаганнях. І на позиції привіз з дому дві гирі по 24 кг, щоб у вільний час з побратимами тренуватися, бо без хорошої фізичної підготовки ніяк. Щоб добре воювати, треба підтримувати себе у формі. Спортивна підготовка – важлива складова підготовки бійця до бою.

А ще він, як справжній українець, любить сало та борщ.

- **Як Ви відреагували на початок повномасштабного вторгнення?**

Морально я був готовий, бо ще в 2014-2015 роках брав участь у бойових діях в Зоні АТО в Донецькій області, тоді був артилеристом в 55-тій окремій артилерійській бригаді. Тому і в цей раз вже 25 лютого був у військкоматі, бо знав, що мій досвід потрібний.

У моїй країні розпочалася війна, відкрита збройна агресія, і мій обов'язок як громадянина – захищати свою країну, свій дім, свою родину.

- **Ви, людина без військової освіти, отримали посаду артилериста. Як?**

У 90-х роках я проходив строкову службу в танкових військах, отже мав хоч і невеликий, але досвід. Влітку 2014 року нас відправили на навчання на полігон, а вже потім у зону АТО, мене призначили командиром гармати. На війні ніколи вибирати, треба – значить треба. Зараз теж служу в артилерійській батареї.

- **Чи страшно на бойових завданнях?**

Так, страшно, буває дуже страшно. Я не боюся в цьому зізнатися. Страх – це своєрідна реакція самозахисту людини.

- **Що допомагає Вам підтримувати бойовий дух?**

По-перше, це розуміння того, що ми захищаємо своє рідне, ми не вдерлися в чужий дім і в чужу країну з незрозумілими гаслами про «асвабаждєніє»; по-друге, це взаємодопомога і взаємовиручка побратимів, бо без цього на війні ніяк; по-третє, допомагає і гумор, бо який же українець без жартів.

- **Чи вважаєте себе героєм?**

Ніякий я не герой і не вважаю себе героєм. Я – чоловік, а значить воїн і захисник. Зараз всі свідомі українці – герої.

- **Чи є у вас "оберіг" на війні?**

Так, це невеличка, зовсім малесенька лялька-мотанка, яку діти подарували. А ще вдома збереглися жовто-блакитні браслетики, що передавали ще в АТО однокласники моєї доньки.

- **Хто підтримує Вас, чекає вдома?**

Підтримують і чекають мене вдома дружина і донечка. Вони великі молодці, ніколи не панікують, бо вірять у наших воїнів. Це мій надійний тил.

- **Якою нашу державу Ви бачите після війни?**

У нас є всі умови, щоб розвивати економіку, спорт, культуру, всі умови, щоб ми жили в достатку. У нас розумні діти, працьовиті люди. Ми обов'язково відвоюємо свої землі, потім відбудуємося, і наша держава стане ще кращою, дружнішою, багатшою, бо дуже велику ціну ми за це платимо.

- **Що можете побажати учням?**

Вчити історію нашої України, щоб ніхто і ніколи більше не намагався її спаплюжити. Не бійтеся мріяти і мрії свої обов'язково втілюйте в життя.

Ось такий він звичайний захисник… Учні 6-го класу бажають йому та всім його побратимам міцного здоров'я, щоб погода на фронті завжди була гарною, а всі ворожі снаряди летіли повз, скорішого повернення додому. І дуже сподіваються на очну зустріч зі своїм мужнім другом.

Список використаних джерел та літератури

1. Інтерв'ю з Фербеєм Сергієм Івановичем, старшим сержантом реактивної артилерійської батареї 15-ї бригади оперативного призначення «Кара-даг» імені Героя України лейтенанта Богдана Завади. Записано 16 лютого 2024 р.

Інтерв'юери учні 6-го класу Комунального закладу загальної середньої освіти «Новозапорізька гімназія «СМАРТ» Долинської сільської ради Запорізького району Запорізької області.